

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **D.H.** , státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupený advokátem Mgr. Romanem Seidlerem
sídlem Malická 1576/11, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-66580-4/SO-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2019, č. j. MV-66580-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 4.

2019, č. j. OAM-34272-23/DP-2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II.

Žaloba

2. Žalobce považoval rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonná, nepřiměřená a s ohledem na nedostatečně zjištěný stav věci za nepřezkoumatelná. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že správní orgán prvního stupně zkoumal dopad rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce nad rámec svých zákonných povinností. Žalobce se s tímto závěrem žalované neztotožnil a považoval za správný postup správního orgánu, jenž přistoupil ke zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to v souladu s článkem 17 směrnice Rady 2003/86/ES, který stanovuje členským státům povinnost náležitě brát v úvahu pevnost rodinných vztahů, délku pobytu a existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb. Dle názoru žalobce správní orgány postupovaly nezákonně, neboť dostatečně nezjistily okolnosti daného případu, aby mohly učinit závěr o dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán prvního stupně vycházel pouze z doby, po kterou žalobce žije na území, a ze skutečnosti, že je zde v pracovněprávním vztahu, ale nikterak se nezabýval podrobnostmi žalobcova rodinného a soukromého života. Žalovaná následně pouze zkonstatovala, že se správní orgán prvního stupně dopadem rozhodnutí zabýval, a zcela ignorovala skutečnosti z rodinného a soukromého života žalobce, které měl zohlednit a zjistit již správní orgán prvního stupně. Žalovaná pouze odkázala na judikát Nejvyššího správního soudu, který svým skutkovým stavem zcela nepřiléhá k dané věci, a nelze z něj tedy pro danou věc vycházet, a vyhodnotila, že sice má žalobce nejbližší rodinu na území České republiky (dále jen „ČR“), avšak do situace, která vedla k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, se dostal žalobce sám svým protiprávním úmyslným jednáním. Uvedený argument dle názoru žalobce nijak nevypovídá o dopadu rozhodnutí o neprodloužení jeho pobytu na území ČR do jeho soukromého a rodinného života. Pouze ze skutečností, ze kterých žalovaná a správní orgán prvního stupně vycházely, a bez podrobnější znalosti žalobcových poměrů nelze dle žalobce učinit závěr o dopadu rozhodnutí o neprodloužení jeho pobytu do soukromého a rodinného života.
3. Žalobce byl na rozdíl od žalované toho názoru, že v daném případě se má zkoumat dopad rozhodnutí o neprodloužení pobytu cizince na území nejméně s ohledem na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle kterého má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozhodnutí č. j. 10 Azs 127/2018-30 k závěru, že *článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud stěžovatel v daném řízení namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení článku 8 Úmluvy, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.*
4. Žalovaná zcela zásadně pochybila a postupovala nezákonně, když nezohlednila veškeré žalobcem tvrzené skutečnosti o jeho rodinných a soukromých poměrech, ani je

nezjišťovala v dostatečném rozsahu, a nezákonné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně aprobovala. Žalovaná měla zohlednit, že žalobce se svojí rodinou přesídlil na území ČR, neboť v domovském státě byli ohroženi na zdraví a životě z důvodu ozbrojeného konfliktu, který v zemi jejich původu probíhal. Žalobcova rodina přišla o veškeré své zázemí, majetek, pracovní a studijní příležitosti. Jejich domovská země nezajistila jejich bezpečnost, a proto byli nuceni ji opustit. Od té doby žalobce nemá na Ukrajině žádné stabilní sociální a rodinné zázemí, když jeho nejbližší rodina, se kterou žije v jedné domácnosti, pobývá na území ČR s úmyslem žít zde dlouhodobě až trvale. Žalobce studuje na střední škole v denním studiu. Má drobné občasné příjmy ze zkráceného pracovního úvazku, neboť pouze matčiny příjmy nepostačují k uspokojení životních a bytových potřeb celé rodiny, když otec nemá aktuálně žádné platné povolení, které by mu umožňovalo být na území ČR výdělečně činným. Proto je žalobce, byť ještě nemá dokončenou přípravu na své budoucí povolání, nucen dočasně částečně zajišťovat příjem rodiny v podobě drobných výdělků z brigád. Žalobce není v současné době schopen sám se živit a svými příjmy pouze dočasně pomáhá se zajištěním rodinných příjmů do doby, kdy otec bude moci živit rodinu z vlastních příjmů. Žalobce umí česky slovem i písmem, má zde přítelkyni, která je občankou ČR, a mnoho dalších kamarádů. Na zemi svého původu již žádné sociokulturní vazby nemá a navázal dle jeho názoru pevné sociokulturní vazby v ČR. Napadené rozhodnutí by nevystavilo nouzi pouze žalobce, ale i celou jeho rodinu. Dle názoru žalobce nemůže být zletilost a příjem z příležitostných brigád dostatečným důkazem pro přijetí rozhodnutí, že je žalobce schopen sám se živit, a to i v zemi svého původu, a dopad na jeho rodinné a soukromé poměry není nepřiměřený.

5. Veškeré uvedené okolnosti nebyly v řízení zohledněny ani zkoumány. Zájem na zachování soukromého rodinného zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobce, které je žalovaná povinna šetřit. Rozsah, ve kterém správní orgán prvního stupně a následně i žalovaná zkoumaly dopad rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území, byl dle názoru žalobce zcela nedostatečný. Ve smyslu rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 57 A 16/2016-64 *se obecně na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení*. V kontextu daného případu je požadavek na hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince zpřísněn, neboť se jedná o případ, kdy zde již měl cizinec povolen pobyť a na území přesídlil, a to na rozdíl od případů, kdy je rozhodováno o udělení či neudělení pobytu cizinci. Neprodloužení pobytu je obdobnou situací jako zrušení pobytu, a proto je možné tento závěr aplikovat analogicky i na případ žalobce. Správní orgán prvního stupně i žalovaná se dopady zabývaly zcela okrajově, a proto dle názoru žalobce postupovaly v dané věci v rozporu se zákonem.
6. Podle žalované bylo rozhodnutí přiměřené, neboť v daném případě zcela převyšuje veřejný zájem ČR nad zájmem jednotlivce-cizince pobývat na území ČR s ohledem na jeho soukromé a rodinné poměry. Žalovaná se zcela odmítla zabývat okolnostmi případu s ohledem na závažnost trestné činnosti, již se žalobce dopustil, za kterou byl potrestán a z důvodu které mu nebyl prodloužen pobyt na území ČR. *Ze samotného principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince*, jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č. j. 8 As 68/2012-39. Dle názoru žalobce v daném případě ani žalovaná ani správní orgán prvního stupně neprovedly řádně test proporcionality, když pouze zkonstatovaly v obecné rovině, že veřejný zájem převažuje nad zájmem jednotlivce, aniž by hodnotily konkrétní okolnosti daného případu. V uvedeném rozhodnutí NSS č. j.

8 As 68/2012-39 soud mimo jiné také zkonstatoval, že se vždy musí při posuzování přiměřenosti vyjít nejen z intenzity narušení veřejného pořádku nebo práv a svobod druhých, ale musí být vždy tato intenzita poměřována s konkrétními a jasně identifikovanými zásahy do soukromého a rodinného života, což v daném případě zcela absentovalo. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalované, že není její povinností zkoumat charakter a závažnost trestné činnosti. K určení přiměřenosti by pak stačila samotná skutečnost, že byl cizinec odsouzen za úmyslný trestný čin, neboť v takovém případě by vždy automaticky převážil veřejný zájem nad zájmem jednotlivce. Uvedené je dle názoru žalobce v rozporu s mezinárodním právem, unijním právem i ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Článek 6 odst. 2 směrnice Rady 2003/86/ES, ze které mimochodem vycházel částečně i správní orgán prvního stupně, stanoví, že *členské státy mohou odejmout povolení k pobytu nebo zamítnout prodloužení jeho doby platnosti rodinnému příslušníku z důvodů veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo veřejného zdraví. Při přijímání takového rozhodnutí berou členské státy v úvahu kromě článku 17 také závažnost nebo druh protiprávního jednání proti veřejnému pořádku nebo veřejné bezpečnosti, jehož se dopustil rodinný příslušník, nebo nebezpečí, které od takové osoby brozí.* Nelze mít postup žalované a správního orgánu prvního stupně za zákonný, když se nezabývaly závažností a druhem protiprávního jednání. Žalobce si je vědom vážnosti jednání, kterého se dopustil, a plně respektuje rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-město, avšak podotkl, že jednání se dopustil ve věku blízkém věku mladistvého a jím nalezenou věc vrátil a nezpůsobil tedy žádnou škodu. Jeho jednání svědčí o jeho nezralosti, kdy bude pro něj stále podstatný vliv jeho rodiny a soužití s ní, navštěvování střední školy a udržování sociálních vazeb vysoké úrovně, které v ČR již má vytvořené. Žalobce se domníval, že zásah do jeho soukromého a rodinného života je v daném případě citelnější a vážnější než veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku ČR, který svým jednáním žalobce ohrozil, přičemž své jednání nikterak nebagatelizuje, uvědomuje si jeho protiprávnost a jeho spáchání lituje.

7. Žalovaná svým napadeným rozhodnutím porušila § 2 správního řádu, když postupovala v rozporu se zákonem a mezinárodní smlouvou, uplatnila v daném případě nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhla do práva žalobce na prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Žalovaná také svým napadeným rozhodnutím porušila § 3 správního řádu, když nezjistila stav věci v potřebném rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
8. S ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná setrvala na dosavadní argumentaci, odkázala na napadené rozhodnutí, neboť v něm vypořádala totožné odvolací námitky, a navrhla zamítnutí žaloby.

IV.

Vyjádření účastníků při ústním jednání

10. Účastníci setrvali na svých dosavadních vyjádřeních. Zástupce žalobce nad rámec podané žaloby upozornil na skutečnost, že v současné době probíhá u trestního soudu řízení o zahlazení žalobcova trestu.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba není důvodná.
13. Žalobce v první řadě v žalobě vyjevil argumentaci podporující závěr, že napadené, resp. prvoinstanční rozhodnutí, je nepřezkoumatelné. Soud se s touto argumentací neztotožnil, naopak má za to, že správní rozhodnutí obsahují jasně identifikovatelné a jednoznačné závěry, které reagují na tvrzení žalobce, soudu tedy nic nebránilo v tom, aby tyto závěry tak, jak jsou uvedeny v prvoinstančním rozhodnutí, následně v napadeném rozhodnutí podrobněji rozvedeny a doplněny odkazem na odvolací důvody žalobce, podrobil přezkumu jejich zákonnosti.
14. Obsahem celé žaloby prostupuje námitka nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato námitka není důvodná.
15. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
16. Přiměřeností dopadů neprodloužení dlouhodobého pobytu se v první řadě zabýval prvoinstanční orgán na straně 2 prvoinstančního rozhodnutí, tak žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí. Závěry správních orgánů lze shrnout v tom směru, že žalobce sice má na území ČR nejbližší rodinu a studuje zde, avšak do situace, která vedla k zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, se dostal sám, svým úmyslným protiprávním jednáním a je v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali toliko cizinci, kteří dodržují její zákony. Dále správní orgány uvedly, že žalobce je zletilý, může požádat o povolení k dlouhodobému pobytu opětovně v případě splnění všech podmínek a nic mu nebrání, aby se s rodinnými příslušníky stýkal v rámci bezvízového styku s Ukrajinou. Lze shrnout, že podle žalovaného představují dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zásah přiměřený a nezbytný, s čímž se soud zcela ztotožňuje. Je nutné zdůraznit, že existence rodinných vazeb cizince na území České republiky bez dalšího neznamená, že by nebylo možné cizinci z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslné spáchání trestného činu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny zrušit. V případě opačného přístupu by se totiž stalo ustanovení § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců prakticky neaplikovatelným. V projednávaném případě ze správního spisu, ani z tvrzení žalobce, nevyplynou takové výjimečné okolnosti, které by opravňovaly správní orgány ke zmírnění dopadů zákonné úpravy na žalobcův případ. Po vydání rozhodnutí může žalobce nadále realizovat svůj

rodinný a soukromý život v rámci bezvízového styku s Ukrajinou, případně může ve studiu pokračovat přímo na Ukrajině, kde jistě existuje soustava středních škol, žalobce si rovněž na Ukrajině může zabezpečit výdělečnou činnost, aby se nadále mohl podílet na finanční podpoře své rodiny. Nadto je u něj předpoklad, že v dohledné době dojde (s ohledem na skutečnosti uvedené zástupcem žalobce při jednání) k zahlázení odsouzení ve smyslu trestního zákoníku a žalobce si bude moci znovu požádat o vydání pobytového povolení.

17. Právě uvedené je plně v souladu s konstantní judikaturou správních soudů, které se již ke skutkově téměř totožné situaci vyjadřovaly – lze poukázat zejména na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 22. 2. 2018, č. j. 59A 29/2017 – 41 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018 – 32.
18. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

19. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 17. 12. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu